

של אויר של החכמה העליונה הסתומה, לאפוקי מו"ס דא"א שהוא חכמה תחתונה, כי בגולגולת יש נקבוביות ובנקבים האלו, יש אויר והאויר הזה הוא אויר המוחא עילאה שנקרא "אזירא", והקרום הזה לא נפסק מעבר לעבר, אלא נרשמים בו הל"ב שבילין, ור"ל כי בראש א"א יש גולגולת שהוא הכתר, ויש מו"ס שהוא חכמה דא"א ויש "אזירא" והוא

אור הרשב"י

בערך המח השני האמיתי שהוא העיקרי בא"א שהוא מוחא סתימאה דא"א הנקרא חכמה דא"א. אמנם אינם רק שני ראשים לחוד לסיבה שנכתוב עתה כי כל רישא צריך שיהיה בה גולגולתא ומוחא.

והנה הגולגולת הראשונה שהיא כתר דא"א עם האזירא שבתוכה שהיא בחי' מוחא דיליה נקראת ראש אחד, ואח"כ מתחבר זה בחי' האזירא ונעשה גם הוא בחי' גולגולתא השנית בערך המוח האמיתי שהיא חכמה סתימאה דא"א, הרי הם שני ראשים שהם שלשה וכולם בא"א. א"כ לאור הדברים הללו המתבונן יראה שהאזירא היא הגולגולתא של מו"ס, כלומר הוא הכתר של מו"ס ולא הקרומא דאזירא וכן מפורש בע"ח בשער א"א. ורבנו המקובל האלהי כמוה"ר יהודא פתיא זצוק"ל בספרו "זין הרקח" על האדרא רבא כתב, כי הקרומא דאזירא היא הגולגולתא של מו"ס ולא כמו שכתבנו שהאזירא היא הגולגולתא של מו"ס והיא משמשת לבי' בחינות גם מוחא לראש הראשון גולגולתא, וגם גולגולתא לראש השני מו"ס, ואפשר שלא הבנו דברי הרב והיע"א.

אותם החללים והנקבוביות של הגולגולת, ונעשה מוחא דקיק וזכך בתוך הגולגולת הזאת, ולכן נקרא בשם "אזירא" כי הוא האזיר הוך שאינו נתפס. הרי נתבאר בחי' הכתר דא"א שהיא הגולגולת, עם המח שבתוכה הנקרא "אזירא", וכל אלו הב' בחי' שהם הני תרי א' גולגולתא, ב' אזירא נעשו בחי' אחת, גולגולתא בערך המוחא הנקרא חכמה דא"א, ובתוך זו האזירא מתלבש דעת דעתיק. ולמטה מהם הראש השלישי שהוא מו"ס דא"א-בחי' חכמה דא"א, שבו מתלבשת גבורה דעתיק, ועליו ישנה עוד בחי' שהיא קרומא דאזירא והוא הקרום החופה על המח, וקרומא זו היא כדי להמעיט את אור האזירא שלא ירד האור הגדול של האזירא על המח ולא יוכל לסבלו, לכן אמר קרומא דאזירא ולא אמר קרום המח כי הוא בא למעט אור "האזירא" שלא יכנס למח.

הכלל העולה מכל הדברים הנ"ל כי אלו הב' ראשין שבאריך הם שלשה ראשין. א', גולגולתא. ב', אזירא. ג', מו"ס. אמנם אינם נקראים אלא שני ראשים בלבד, כי האזירא נקראת מוחא בערך גולגולתא ונקרא גולגולתא

עומד בין הגולגולת שהוא הכתר לבין המו"ס שהוא החכמה דא"א. והאזירא הוא המח העליון של הגולגולת, ובערכין היא גולגולת למו"ס דא"א. ומכיון שבתוך האזירא מתלבש אור עליון מאד שהוא דעת דעתיק, לכן יש בחי' קרומא דאזירא שהוא קרום אחד החופה על המו"ס, כדי שיוכל לקבל את האור של האזירא. **וְהָאֵי לֹא שְׂכִיחַ** וזה המח העליון דאזירא אינו מושג ואין ממנו הארות להשיגם, **וְלֹא אֶתְפַּתַּח** ולא נפתח להשפיע ואורו נעלם מאד. **וְהָאֵי קְרוּמָא אֶתְחַפֵּיָא עַל מוּחָא דְאִיהוּ חֲכָמְתָא סְתִימָאָה**. וּבְגִינֵי כַּד אֶתְפְּסִיא (ס"א וּבְגִין דְאֶתְפְּסִיא) **הָאֵי חֲכָמְתָא בְּהָהוּא קְרוּמָא, דְלֹא אֶתְפַּתַּח** (ס"א בְּגִין דָּא אֶקְרִי חֲכָמְתָא סְתִימָאָה) וזה הקרום שהוא קרומא דאזירא מכסה ועוטף את המח דא"א שהוא החכמה הסתומה דא"א, כדי שיוכל לסבול את האור הגדול של האזירא. ובשביל כך הקרום מפסיק ביניהם, לכן ממילא מכוסה זו החכמה הסתומה באותו קרום שלא נפתח ולא התפשט אורה לל"ב שבילין [ג].

וְהָאֵי מוּחָא, דְאִיהוּ הָאֵי חֲכָמְתָא סְתִימָאָה וזה המח שהוא החכמה הסתומה הנקרא מו"ס שבו מלוּבש גבורה דעתיק אע"פ שבתוכו יש בחינת גבורה, **שְׂקִיט וְאֶשְׁתַּפִּיךְ בְּאַתְרֵיהּ, כַּחֲמַר טָב עַל דְּוַרְדֵּייהּ** בכל זאת הוא שקט ונכפף במקומו כיון הטוב השוקט על שמריו ואין גבורותיו מתגלים לחוץ, **וְהֵינּוּ דְאֶמְרֵי** וזה הוא שאומרים בעלי המשל **סָבָא**

אור הרשב"י

[ג] והרב יפה שעה והר"י פתיא כתבו שלא ולא חוזר על הקרומא, דא"כ הוה ליה למימר אתפתחא חוזר על המו"ס שהיא לשון נקבה "דלא אתפתח".

הלימוד היומי

דַּעְתּוֹי סְתִים הזקן שהוא בחי' א"א שכולו רחמים דעתו סתומה ויש בכוחו להתאפק מכעסו. ופי' כי דעת דעתיק המלוּבש באוּירא שבא"א הוא סתום בתוכו ונותן הארה למוחא סתימאה דא"א, **וּמוֹחִיהָ סְתִים וְשָׂכִידָּ** ולכן גם המח שלו שהוא המו"ס, שבו מלוּבשת גבורה דעתיק סתום בקרום שמחפה עליו, ונכפים הדינים שבתוכו והם שקטים ואינם מתגלים לחוץ.

[ד2] **וְהָאִי קְרוּמָא אֲתַפְסַק מְזַעֵיר אַפִּין** [לה] וזה הקרום שהוא מכסה בא"א את המו"ס, כמוהו יש בז"א שמכסה על החכמה שלו. וז"ש מופסק הקרום בזעיר אנפין מעבר לעבר לל"ב שבילין, **וּבְגִינֵי כַּךְ מוֹחִיהָ אֲתַפְשָׁט וְנַפְיָק לְתַלְתִּין וְתִרִין שְׂבִילִין** ובשביל כך מח חכמה של ז"א מתפשט ויוצא לשלושים ושנים שבילים ומעברים ודרכים שיוצאים מהם האורות, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** זה הוא מש"כ (בראשית ב), **וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן** כי נהר הוא לשון נהורא, ועדן הוא חכמה שיוצא ממנו אור דחכמה דרך המעברים, שאם

אור הרשב"י

דמוחא דא"א לא אתפתחא והיא סתימא מכל סטרוי וקרומא דמוחא דז"א אתפתחא ואתפשטא לל"ב שבילין, ("יפה שעה").
[לה] עיין "יין הרקה" שגורם "בזעיר אנפין" בב' ולא במ' וכן הגיר' בשער מארשב"י. וכן מה שכתב כאן "אפין" הרי למעשה צ"ל אנפין שפירושו פנים כי אם נאמר אפין פי' אף, וכתבו המפרשים כי יש כאן טעות סופר, וצ"ל "אנפין" ולא אפין, ועיי' למהר"י צמח בהקדמה כלל ו'.

[ד2] הנה צריך שתדע שגם ברישא דז"א יש לנו שבעה תיקוני גולגלתא דיליה כמש"כ רבנו ז"ל בשער הנסירה פרק ט' וז"ל: וכן בז"א אחר התיקון צריך שיתוקנו ז' תיקוני גולגלתא מבחינת עתיק וכו', ונמצא כי ז' דגולגלתא דא"א אשר בתוכם ז"ת דעתיק יאירו בתוך ז' דגולגלתא דז"א ויושלמו ז' דגולגלתא בז"א. וכיון שכן שיש לז"א ז' תיקוני גולגלתא דיליה בהכרח יש לו קרומא דהפיא על מוחא דיליה, אלא שזה ההפרש בין א"א לז"א שקרומא

הלימוד היומי

היה מוחא דז"א סתום כמו"ס לא היה יוצא ממנו אור ממש, וזו הראיה שהקרום דז"א פתוח, ומפרש **מאי טעמא** מהו הטעם שיוצאים ממנו האורות. **משום דקרומא אתפסק, דלא מתפיא על מוחא** (ועל כל פנים קרומא פסיק לתתא) מפני שהקרום של מח חכמה דז"א מופסק, ולא מכסה ומחפה המח דחכמה, ולכן יוצאים ממנו אורות להאיר לתחתונים. **והיינו דתנינן ברישומי אתון** וזה שלמדנו שבמקום גבוה מאד אין בחינת אותיות. אלא רשימו של האותיות [12] כי האותיות בעתיק הם בדקות גדולה בסוד רושם בלבד, כי השורש שלהם למעלה ואינם מתגלים אלא מז"ת דבינה ולמטה, **ת"ו רשים רישומא לעתיק יומין דלית דכוותיה** [12] (דביה תליא תמים דעות שלים מכל סטרוי, וסתים ושבקיך ושבקיך פכמר טב על דורדייה) ב' אותיות ת"ו שהם בחי' הת"ת, כי אות ת' היא ת"ת וכן אות ו' הוא בחי' ת"ת וא"כ הת"ת רשם רושם בפרצוף עתיק יומין, כי הת"ת של עתיק נתלבש בקרומא דאורא דא"א, ונעשה שם רקיע בסוד אות ו' שאין כמוהו בשום פרצוף שהת"ת שלו יתלבש בקרום המח של הפרצוף שתחתיו.

אור הרשב"י

אלא בהעלם גדול-רשימו דאותיות, וזהו שאמר כאן "ברישומי אתון" שהוא במקום גבוה כזה ליכא אלא רשימו דאתון, אות ת' ואות ה' שהם רשימו דת"ת (יפה שעה).

[12] פ"י זה הוא של יפה שעה אבל לא מובן פ"י היינו דתנינן, והטוב הוא שתעיין פ"י של מו"ר חכם יהודה פתיא.

[12] כבר נודע שהאותיות לא נתגלו בצורתן אלא בט"ת דאימא וממנה למטה. אבל מאימא ולמעלה כתר דאימא האותיות שבו הן בצורת תנין. ותשע תחתונות דאבא האותיות שבהן הן בצורת נקודים. ובכתר של אבא הן בצורת טעמים כמ"ש רבנו בשער טנת"א פ"ד. ומכתר דאבא ולמעלה לא נודעה צורת האותיות, ואינן אותיות

הלימוד היומי